

3 - 20. септембар, 2019.

Миљана Радовановић

КУЛТУРНИ ЦЕНТАР
ФАКУЛТЕТА УМЕТНОСТИ
БЕОГРАД

Убрзани технолошки развој је реалност савременог друштва, због тога се у нашој визуелној сфери налази изузетно пуно информација, слика којима нас медији бомбардују, а преко ноћи настају и нестају идоли. Оваква реалност, као неисцрпни извор инспирације, послужила је Милијани Радовановић да несвесно пробере сегменте који се јављају у новинама, часописима, на телевизији и наравно на интернету. Држећи се фигуративног света, она посматра, уочава и бележи фрагменте слика/представа где је увек у фокусу жена. Иако данас све може да се забележи сликом на мобилном телефону, уметница похрања прво све опажаје у својој глави а затим их преноси на сликарско платно. У овом поступку дозвољава да време, као и свесне или несвесне мисли утичу на сачувану представу и тако модификовну отеловљава је касније на платну, стварајући нову реалност. Иако је реализам наглашен у поступку, уметница се више приближава Арт брут-у истражујући на себи својствен начин случајност и несвесно у уметности. Сликајући ове женске ликове, уметница у потрази за сопственим бићем рађа измаштану реалност, ствара нове хероине/идоле, док колорит неутралне позадине жустро сликаних сивих и плавих тонова наговештава хладноћу и суровост ситуација и околности из којих треба да се издигну. У питању су различити типови жена, од оних које су у далекој прошлости имале

политичку моћ до анонимних из непосредног окружења, али и измаштаних ликова преузетих из стрипова или филмова. Стварајући ове разноврсне ликове, уметница уноси у сваку од њих и делић себе, рађајући и упознајући тако сама себе. Овај централни мотив жене у различитим улогама представља зато персонификацију како сопствене снаге тако и способност људског бића да препозна и суочи се са сопственим страховима, као и да преброди све препреке.

Упркос реалним потешкоћама које јој животне околности намећу, уметница не губи жељу и страст да ствара, а њене слике иако настајале током скоро деценије, па самим тим осликавају развој и промене код саме уметнице, имају континуитет јер настају из саме суштине њеног бића. Без претензија да уноси новине или мења уметност, она се окреће свом интимном свету, својим размишљањима и машти, у жељи да боље сагледа и разуме како свет око себе а тако и саму себе, ствара слике које овековечавају жене које мање или више успевају да се прилагоде свету у ком живе. Користећи овај искрен и интиман приступ сликарству уметница преиспитује и спознаје себе али и наслућује могућности разумевања савременог човека.

Славица Попов

Биографија

Милијана Радовановић из Рашке, рођена 1974. Године 1993, завршава гимназију природно-математичког смера у Рашки. Дипломирала је 1998. године на Академији уметности, смер сликарство у класи проф. Јована Ракићића и цртање Бранке Јанковић-Кнежевић и Милана Блануше. Самостални уметник од 1993. до 1998. године. Радила као професор ликовне културе у основним школама кулске и врбаске општине. Од 2014. дипломирани библиотекар, запослена у Народној библиотеци „Данило Киш” у Врбасу.

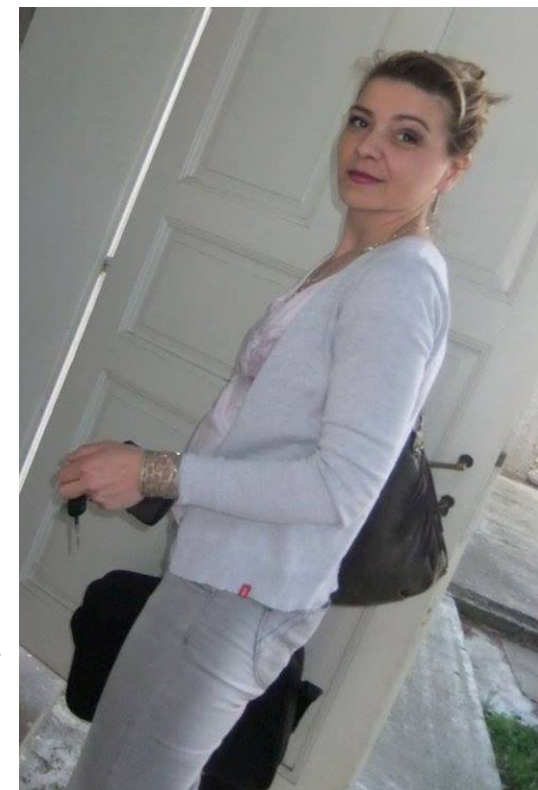
Кућа и атеље:
Милијана Радовановић
Петефи бригада 19
Врбас

Телефон 0648351056

www.milijanaradovanovic.com

Самосталне изложбе:

- 2019. Бачка Паланка, Културни центар
- 2018. Крагујевац, Библиотека
- 2018. Врбас, Галерија Улув-а
- 2018. Београд, Клуб Народног позоришта
- 2014. Нови Сад, Градска галерија
- 2006. Београд, Велика галерија Дома војске Југославије
- 2002. Нови Сад, галерија „Мост”
- 2002. Београд, приватна галерија, Чика Љубина 1
- 2002. Будва, приватна галерија
- 2002. Врбас, Галерија Културног центра Врбаса
- 2001. Панчево, Галерија „Мадам”
- 2001. Рума, Завичајни музеј
- 2001. Врбас, Народног фронта, градски паб
- 2001. Нови Сад, Галерија Улув-а
- 2000 Сомбор, Културни центар „Лаза Костић”
- 1998. Кула, Културни центар
- 1998. Врбас, Галерија Културног центра Врбаса.

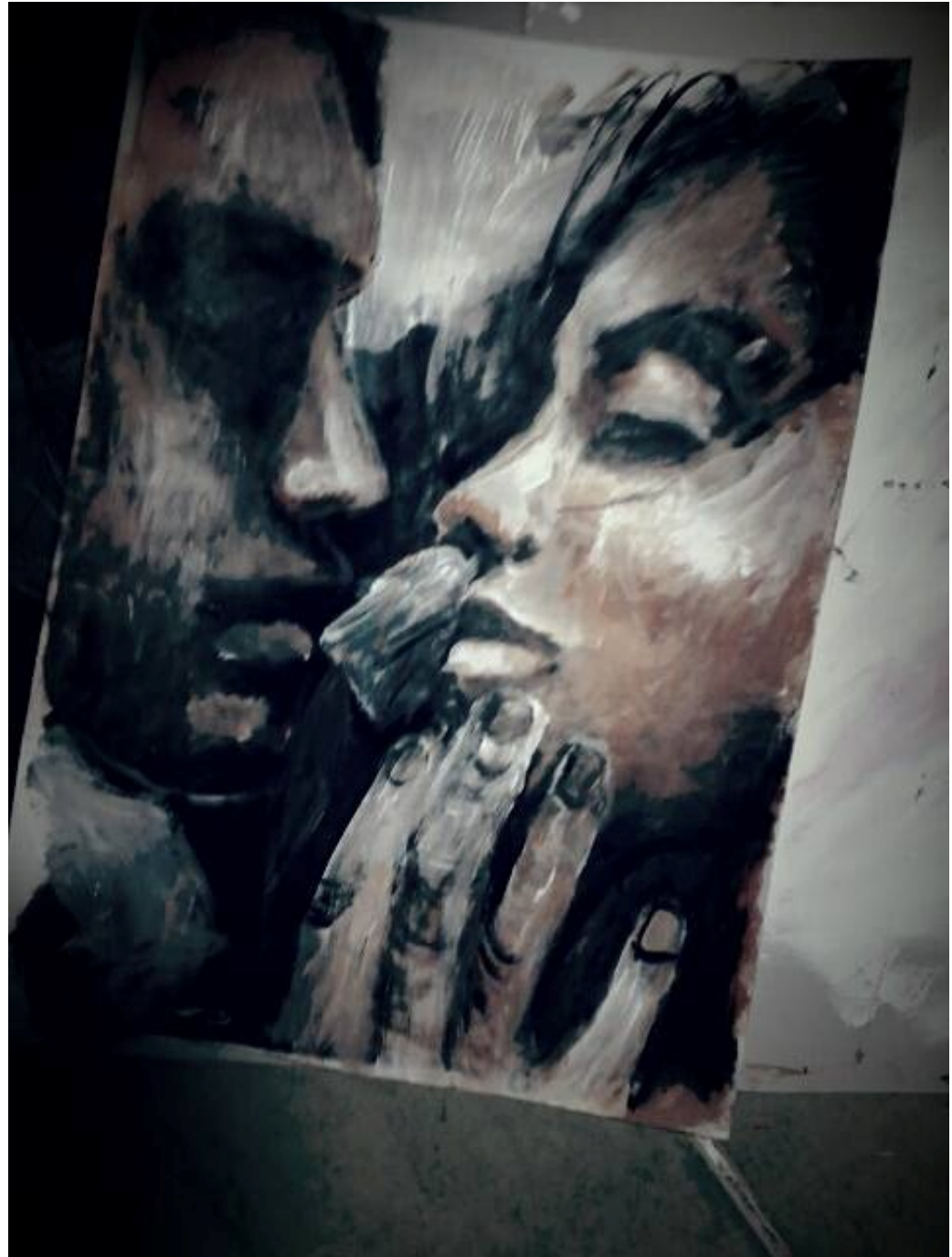
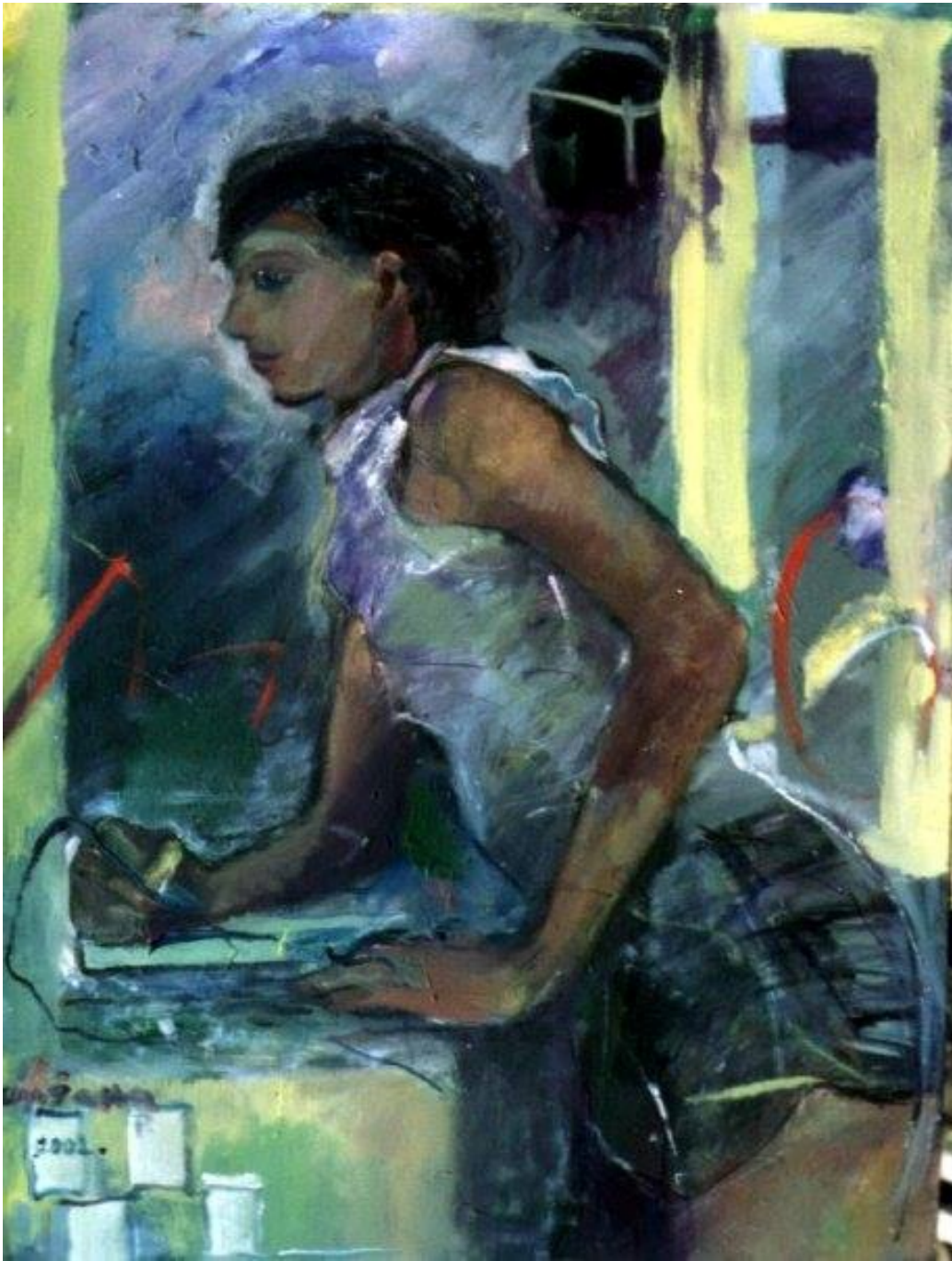

Тиха, сензибилна, чак преемотивна природа одредила је Милијанину загладаност у људски лик. Током студија, а поготову на трећој години то интересовање се ликовно и естетски уобличава. Снажна експресија гестом разоткрива суштину њених преокупација. Ликови се удвајају, затим мултиплицирају и затварају у скупове одређене габаритима слике или цртежа. Овако пласирани случајни суседи не комуницирају, већ нас немо посматрају. Кроз „замагљено” сећање израња галерија ликова Милијане Радовановић које гледалац прихвата својим сећањем и препознаје их.

Бранка Јанковић Кнежевић

Сваки човек је природи својствен. Стално! Смисаоним током трајања, и са посебним или одгајеном бити. Или подучавањем постањског реда... Сабиран са свих страна, тера злу куд како не би морао да жмури. Бива живахан и млад, недвосмислено, да би животом пркосио. Чак и то мало времена, преостало за приватност умишљеног, уточиште је среће, рода и чулности.. Одмотавано клупко има у себи духовне вредности народа, за себе, због окружења, због путовања ка добром. Увек због доброте...

Нема ваљаности без застоја светлости у времену. Нема ни времена које нас не чисти и испуњава. У простору време је речито за дружбе. У сва три могућа облика Пете стране и Четврте димензије. Јасан бити и речит у слици казавши битно. Обожавање природе се тако продубљује. Све се рађа, обнавља и препорађа док тече и расте. Као тајна. Као бура. Као промена пред душом, иза ње или у њој. Решења има на претек...

Стамен истина свега је добро. Оно са оивичене палете гради пирамиду наслеђа, изграђује велико сутра за културу у лепоти обичаја.

Милорад Д. Бубања

